

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 627/2018-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná konateľ a advokát [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 22, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a 3, čl. 13, čl. 36 ods. 1 a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 39 Listiny základných práv a slobôd a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd písomným vyrozmenním Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tpr 1/2017 zo 6. decembra 2017 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. februára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 22, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a 3, čl. 13, čl. 36 ods. 1 a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj namietaného porušenia čl. 49 ústavy, čl. 39 listiny a čl. 7 ods. 1 dohovoru písomným vyrozumením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tpr 1/2017 zo 6. decembra 2017 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

2. Z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry (ďalej len „policajt“) bolo pod ČVS: PPZ-1/NKA-PK-BA-SV-2017 z 15. marca 2017 postupom podľa § 201 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) sťažovateľovi vznesené obvinenie za prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Podľa vlastného tvrdenia sťažovateľa „... Skutok, z ktorého je obvinený sa nestal tak, ako je uvedený v Uznesení o vznesení obvinenia...“, pričom podkladmi vedúcimi k predmetnému postupu mali byť skutočnosti získané sudcom pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku vydanými príkazmi, a to príkazom č. k. BB-ŠTS-V-152-1/17-Ntt-125 na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky a príkazom č. k. BB-ŠTS-V-154-1/17-Ntt-127 na použitie agenta (ďalej aj „príkazy sudcu špecializovaného súdu“ alebo „predmetné príkazy“). Vychádzajúc z argumentácie sťažovateľa, boli teda predpokladom postupu policajta podľa § 201 ods. 1 Trestného poriadku práve skutočnosti získané použitím predmetných príkazov, pričom sťažovateľ mienil v konaní podľa § 362f Trestného poriadku

vedenom pred najvyšším súdom preskúmať ich zákonnosť, keďže sú podľa jeho názoru nezákonné, a to z dôvodu nesplnenia viacerých kumulatívnych podmienok ako predpokladov ich vydania a použitia v trestnom konaní. Na sťažovateľom podaný písomný návrh na preskúmanie predmetných príkazov v konaní podľa § 362f Trestného poriadku reagoval najvyšší súd jeho písomným vyrozumením sp. zn. 3 Tpr 1/2017 zo 6. decembra 2017, ktorým jeho návrh vyhodnotil ako neprípustný.

3.1 Následne podal sťažovateľ ústavnému súdu sťažnosť, v ktorej koncentroval svoju argumentáciu práve proti príkazom sudcu špecializovaného súdu s tvrdením, že mu predmetné príkazy nie sú k dispozícii z dôvodu ich utajenia. Podľa právneho názoru sťažovateľa sú predmetné príkazy nezákonné, keďže:

„I. bola porušená zásada legality, nakoľko pre vydanie Príkazov neboli kumulatívne splnené podmienky stanovené Trestným poriadkom a Príkazy neboli vykonané v súlade s právnymi predpismi, konkrétne:

a. na vydanie Príkazu na odpočúvanie neboli kumulatívne splnené podmienky stanovené § 115 ods. 1 Trestného poriadku. Predovšetkým nebolo možné dôvodne predpokladať, že budú zistené skutočnosti významné pre trestné konanie, pričom Príkazom na odpočúvanie sledovaný účel bolo možné dosiahnuť inak bez podstatného sťaženia. Príkladom mohol byť použitý prostriedok operatívno-pátracej činnosti - sledovanie osôb a vecí podľa § 113 Trestného poriadku...

b. na vydanie Príkazu na použitie agenta neboli kumulatívne splnené podmienky stanovené § 117 ods. 1 Trestného poriadku. Predovšetkým poznatky získané ku dňu vydania Príkazu na použitie agenta neodôvodňovali podozrenie, že by bol alebo mal byť spáchaný údajný trestný čin. Rovnako nebola splnená ani podmienka, že by odhaľovanie, zisťovanie a osvedčovanie údajného trestného činu by bolo iným spôsobom podstatne sťažené. Je nepochybné, že boli dostupné aj iné, menej invazívne prostriedky, príkladom mohol byť použitý prostriedok operatívno-pátracej činnosti - sledovanie osôb a vecí podľa § 113 Trestného poriadku...

II. Príkazy boli vydané vo vzťahu k podozreniu zo spáchania trestného činu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona, ktorý je prečinom s hornou hranicou trestnej sadzby dva roky, čiže ide o podozrenie z takého trestného činu, ktorý

v zmysle judikatúry ESLP nespadá do okruhu trestných činov, považovaných za veľmi vážne, ktoré by mohli odôvodniť zásah do práva na súkromie podľa čl. 8 Pohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

III. zásahy spojené s vydaním a vykonaním Príkazov nie sú proporcionálne, ani legitímne;

IV. vydanie a vykonávanie Príkazu na použitie agenta odporuje aj právu sťažovateľa na spravodlivý proces, keďže na podklade Príkazu na použitie agenta mal mať agent priamu účasť na skutkovom deji, ktorý štát chcel stíhať.“

Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie skonštatoval, že nemá/nemal možnosť reálneho preštudovania podnetov na podanie návrhov na vydanie predmetných príkazov z dôvodu ich utajenia, no napriek tomu vyjadril presvedčenie o tom, že

(i) príslušné návrhy prokurátora nie sú dostatočne odôvodnené z pohľadu ich preskúmateľnosti a nepreukazujú splnenie zákonných podmienok vrátane odôvodnenia skutkovými okolnosťami (§ 115 ods. 1, § 117 ods. 5 Trestného poriadku),

(ii) predmetné príkazy neboli vydané príslušným sudcom pre prípravné konanie, neobsahujú všetky zákonné náležitosti (§ 181 ods. 1 a 2, § 115 ods. 3 a § 117 ods. 3 Trestného poriadku),

(iii) neboli vykonané zákonnými spôsobmi (§ 115 ods. 4, § 117 ods. 2 Trestného poriadku).

3.2 K postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpr 1/2017 sťažovateľ vzniesol dve námietky:

Po prvé namietol to, že najvyšší súd nerozhodol o jeho návrhu/podnete na preskúmanie zákonnosti predmetných príkazov vo forme uznesenia, teda vo formálnej podobe, ale len ho písomne vyrozumel listom zo 6. decembra 2017. K tejto námietke výslovne zdôraznil, že „... Najvyšší súd SR mal o Návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnúť vo veci, čiže meritórne, uznesením výlučne podľa § 362g Trestného poriadku tak, že vysloví porušenie zákona alebo vysloví, že zákon porušený nebol. Ak by aj Najvyšší súd SR mal nesprávne za to, že údajne sťažovateľ nie je oprávnenou osobou na taký návrh, tak mal analogicky aplikovať § 382 Trestného poriadku a návrh uznesením odmietnuť. Rozhodne však Najvyšší súd SR mal rozhodnúť vo forme uznesenia, a nie nezrozumiteľne a nejasne neformálne - de facto listom.“

Po druhé akcentoval skutočnosť, že „... je oprávnenou osobou na konanie podľa § 362f a nasl. Trestného poriadku (konanie o preskúmaní zákonnosti príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky a príkazu na zistenie a oznámenie údajov o telekomunikačnej prevádzke)... má právo nielen na rozhodnutie uznesením, ktorým sa také konanie končí, ale priamo na rozhodnutie vo veci, teda na meritórne rozhodnutie. Najvyšší súd SR sa s otázkou, či... je oprávnenou osobou na podanie Návrhu na preskúmanie zákonnosti vypořiadal nielen nesprávne, ale formalisticky. Formalistickým výkladom Najvyššieho súdu SR tento aplikoval zužujúci výklad § 362f Trestného poriadku, čím nielen neprihliadol na historický a teologický výklad právnej normy týmto ustanovením vyjadrenej a učinil ju de facto obsolentnú, ale najmä porušil sťažovateľove právo na súkromie a na rešpektovanie súkromného a rodinného života tak ako je uvedené v bode 5 tejto sťažnosti. Najvyšší súd SR súčasne, vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu, tak porušil aj ostatné práva sťažovateľa, ktorých ochrany sa sťažovateľ touto sťažnosťou domáha.“

V súhrne teda sťažovateľ k postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpr 1/2017 namietal: „odôvodnenie Rozhodnutia NS SR je nekoherentné, nie je presvedčivé, pretože je nelogické a pre verejnosť (vrátane sťažovateľa) evidentne neprijateľné a nespravodlivé. Je preda nelogické, nespravodlivé a nepresvedčivé, keď už teda Najvyšší súd SR nesprávne dospel k tomu, že údajne sťažovateľ nie je oprávnenou osobou na podanie Návrhu na preskúmanie zákonnosti, iba na tom základe, že sťažovateľ ešte nebol upovedomený o realizovanom odpočúvaní. Ide o osobitne nesprávne formalistický prístup v prípadoch, keď sa preda odpočúvanie realizuje iba utajovaným spôsobom, navyše v situácii ako je prípad sťažovateľa, keď je celý postup a rozhodnutia týkajúce sa Príkazov pre sťažovateľa nedostupný z dôvodu, že ide o utajené skutočnosti.“

4. V petite podanej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ľudské právo sťažovateľa na spravodlivý proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo sťažovateľa na

súkromie zaručené čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3 a čl. 22 Ústavy SR, základné právo sťažovateľa na súkromie zaručené čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a 3 a čl. 13 Listiny základných práv a slobôd, ľudské právo sťažovateľa na rešpektovanie súkromného a rodinného života zaručené čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo sťažovateľa zaručené čl. 49 Ústavy SR, základné právo sťažovateľa zaručené čl. 39 Listiny základných práv a slobôd, ľudské právo sťažovateľa zaručené čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo sťažovateľa na obhajobu zaručené čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, základné právo sťažovateľa na obhajobu zaručené čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a ľudské právo sťažovateľa na spravodlivý proces zaručené čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 3Tpr/1/2017, zo dňa 6. decembra 2017 a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, porušené boli.

II. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 3Tpr/1/2017, zo dňa 6. decembra 2017 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

III. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa ukladá, aby sťažovateľovi uhradil jeho trovy konania vo výške 390,50 EUR...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

7.1 Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

7.2 Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

8. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

9. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde a pod tento článok spadá tiež právomoc súdov rozhodnúť o oprávnenosti trestného obvinenia proti konkrétnej osobe. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, bod 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

10. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 14/2012).

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (II. ÚS 1/95, II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Podľa konštantnej judikatúry sa úloha ústavného súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

12. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

13. Z písomného vyrozumenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tpr 1/2017 zo 6. decembra 2017 v podstatnom vyplýva:

«Podľa § 362f ods. 1 Trestného poriadku na návrh osoby uvedenej v § 115 ods. 9 najvyšší súd na neverejnom zasadnutí preskúma zákonnosť príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky.

Podľa § 115 ods. 3 Trestného poriadku príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky sa musí vydať písomne a odôvodniť aj skutkovými okolnosťami, a to osobitne na každú účastnícku stanicu alebo zariadenie. V príkaze musí byť určená účastnícka stanica alebo zariadenie a osoba, ak je známa, ktorej sa odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky týka, a čas, po ktorý sa bude odpočúvané a záznam telekomunikačnej prevádzky vykonávať. Čas odpočúvania a záznamu môže trvať najviac šesť mesiacov. Tento čas môže v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie predĺžiť vždy o ďalšie dva mesiace, a to aj opakovane. Odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky robí príslušný útvar Policajného zboru.

Podľa § 115 ods. 8 Trestného poriadku ak sa pri odpočúvaní a zázname telekomunikačnej prevádzky nezistili skutočnosti významné pre trestné konanie, orgán činný v trestnom konaní alebo príslušný útvar Policajného zboru musí získaný záznam predpísaným spôsobom bezodkladne zničiť. Zápisnica o zničení záznamu sa založí do spisu.

Podľa § 115 ods. 9 Trestného poriadku o zničení záznamu informuje osobu uvedenú v odseku 3, ak je známa, policajt alebo prokurátor, ktorého rozhodnutím sa vec právoplatne

skončila, a v konaní pred súdom predseda senátu súdu prvého stupňa po právoplatnom skončení veci. Informácia obsahuje označenie súdu, ktorý vydal alebo potvrdil príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, dĺžku odpočúvania a dátum jeho ukončenia. Súčasťou informácie je poučenie o práve podať v lehote dvoch mesiacov od jej doručenia návrh na preskúmanie zákonnosti príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky najvyššiemu súdu. Informáciu podá orgán, ktorého rozhodnutím sa vec právoplatne skončila a v konaní pred súdom predseda senátu súdu prvého stupňa do troch rokov od právoplatného skončenia trestného stíhania v danej veci.

Podľa § 115 ods. 10 Trestného poriadku informáciu podľa odseku 9 predseda senátu, policajt alebo prokurátor nepodá, ak ide o osobu, ktorá má možnosť nazerať do spisu podľa tohto zákona, alebo v konaní o obzvlášť závažnom zločine alebo zločine spáchanom organizovanou skupinou, zločineckou skupinou alebo teroristickou skupinou, alebo ak sa na trestnom čine podieľalo viac osôb a vo vzťahu aspoň k jednému z nich nebolo trestné stíhanie právoplatne skončené, alebo ak by poskytnutím takej informácie mohol byť zmarený účel trestného konania.

Z uvedeného vyplýva, že návrh na preskúmanie zákonnosti príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky môže podať osoba, ktorú príslušný orgán informuje o zničení záznamu podľa § 115 ods. 9 (alebo § 116 ods. 4 Trestného poriadku v prípade príkazu na zistenie a oznámenie údajov o telekomunikačnej prevádzke) a takýto návrh možno podať len po právoplatnom skončení trestnej veci, v ktorej bol vydaný príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, po následnom zaslaní informácie osobe uvedenej v § 115 ods. 3 Trestného poriadku, v zákonom stanovených lehotách.

Na základe uvedeného najvyšší súd sumarizuje, že osobou oprávnenou na podanie návrhu na preskúmanie zákonnosti vydaných príkazov je výhradne osoba, ktorá bola upovedomená o realizovanom odpočúvaní, resp. o poskytnutí údajov v súlade s príslušnými ustanoveniami trestného poriadku. Pokiaľ takáto informácia nebola dotknutej osobe zo zákonných dôvodov poskytnutá, nemôže ani žiadať o preskúmanie zákonnosti vydaných príkazov.

Dôvodom zavedenia osobitného druhu konania (preskúmanie zákonnosti príkazu) do právneho poriadku bola skutočnosť, že osoba, ktorej sa vydané príkazy bezprostredne dotýkali a bola ich „predmetom“ v prípade, ak získané skutočnosti neboli použité ako dôkaz

v trestnom konaní, nemala účinný prostriedok na preskúmanie zákonnosti vydania príkazov s výnimkou konania pred ústavným súdom. Ak získané skutočnosti boli použité ako dôkaz v trestnom konaní má osoba, ktorej sa dotýkajú možnosť namietat' zákonnosť získania a použitia takéhoto dôkazu v priebehu celého konania využívajúc svoje obhajobné práva vyplývajúce z jeho procesného postavenia v konaní o riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Obvinený [REDAKOVANÉ] nie je osobou, ktorá bola informovaná v súlade s citovaným ustanovením § 115 ods. 9 Trestného poriadku a uvedená v § 115 ods. 3 Trestného poriadku a nie je ani osobou, ktorej takáto informácia má byť v zmysle právnej úpravy poskytnutá.

[REDAKOVANÉ] v procesnom postavení obvineného má všetky práva v zmysle Trestného poriadku, okrem iného aj právo nazerať do spisu (§ 69 Trestného poriadku) a namietat' zákonnosť získania a vykonávania jednotlivých dôkazov. Ako vyplýva z ustanovenia § 115 ods. 10 Trestného poriadku, povinnosť informovania sa nemôže uplatňovať vo vzťahu k osobe, ktorá má možnosť nazerať do spisu podľa Trestného zákona a obvinenému, ako aj jeho obhajcovi, toto právo nepochybne patrí.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky nie je oprávnený začať konanie v zmysle ustanovenia § 362f Tr. por. a skúmať zákonnosť vydaných príkazov na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky. V zmysle tohto ustanovenia nie je oprávnený podrobiť prieskumu ani príkaz sudcu pre prípravné konanie na použitie agenta.»

14. Ústavný súd v súvislostiach poukazuje na znenie bodu 136 svojho plenárneho nálezu č. k. PL. ÚS 10/2014-78 z 29. apríla 2015, z ktorého vyplýva:

„136. V záujme rešpektovania požiadavky potrebnosti, resp. nevyhnutnosti napadnutá právna úprava by mala obsahovať aj úpravu nakladania s týmito údajmi zo strany orgánov činných v trestnom konaní. Jej súčasťou by mali byť jasné a detailné pravidlá obsahujúce minimálne požiadavky na zabezpečenie uchovávaných údajov, ktoré by zaručovali, že nedôjde k využitiu uchovávaných údajov na iné ako zákonom ustanovené legitímne ciele. Ide predovšetkým o zamedzenie prístupu tretích osôb a stanovenie procedúry vedúcej k ochrane celistvosti a dôvernosti uchovávaných údajov, ako aj ich zničenia (nález sp. zn. Pl. ÚS 24/10, bod 50). Účinná ochrana pred neprípustným zásahom do práva na súkromie dotknutých osôb by mala byť zaručená prostredníctvom povinnosti

dodatočne informovať osobu užívateľa služieb elektronickej komunikácie o tom, že prevádzkové a lokalizačné údaje a údaje komunikujúcich strán, ktoré sa jej týkajú, boli oznámené orgánom činným v trestnom konaní. Zároveň by dotknuté osoby mali mať k dispozícii právny prostriedok, na základe ktorého by sa bolo možné domáhať súdneho prieskumu postupu orgánov činných v trestnom konaní pri získavaní a nakladaní s predmetnými údajmi. Výnimku z tejto povinnosti by pritom bolo možné pripustiť len zo zákonom ustanovených dôvodov, u ktorých by prevážil záujem na zachovaní utajenia tejto informácie. Aj v týchto prípadoch však musí zákonodarca garantovať, že posúdenie príslušných orgánov, či sú dané dôvody na utajenie tejto informácie, nebolo svojvoľné, ale podliehalo povinne súdnej kontrole (porovnaj nález sp. zn. Pl. ÚS 42/11, bod 27; rozhodnutie Spolkového ústavného súdu Nemecka sp. zn. 1 BvR 256/08, 1 BvR 263/08, 1BvR 586/08, body 281 až 282). Napokon je potrebné uviesť, že nie je daný žiaden dôvod, pre ktorý by sa rozsah zákonom ustanovených garancií vo vzťahu k nariadeniu oznámiť údaje o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke mal z hľadiska svojho obsahu odlišovať, pokiaľ takéto odlíšenie nevyplýva z povahy veci, od garancií ustanovených vo vzťahu k nariadeniu odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky, pretože v oboch prípadoch je intenzita zásahu do práva na súkromie porovnateľná. Na rozdiel od zákonnej úpravy nariadenia odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky podľa § 115 Trestného poriadku, ktorá obsahuje garancie ochrany pred neprípustným zásahom do práva na súkromie, zákonnej úprave nariadenia zistenia a oznámenia údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke podľa napadnutých ustanovení Trestného poriadku a zákona o Policajnom zbore uvedené garancie chýbajú, resp. neobsahuje garancie porovnateľné s tými, ktoré sú obsiahnuté v § 115 Trestného poriadku.“

15.1 Trestný poriadok bol v kontexte s vydaným nálezom ústavného súdu novelizovaný zákonom č. 397/2015 Z. z., ktorým sa na účely Trestného zákona ustanovuje zoznam látok s anabolickým alebo iným hormonálnym účinkom a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „zákon č. 397/2015 Z. z.“) a ktorým sa s účinnosťou od 1. januára 2016 do Trestného poriadku doplnila právna úprava podľa § 362f, ktorá umožňuje osobe, ktorú príslušný orgán informuje o zničení záznamu podľa § 115 ods. 9 alebo § 116 ods. 4, podať návrh na preskúmanie zákonnosti príkazu na odpočúvanie

a záznam telekomunikačnej prevádzky alebo príkazu na zistenie a oznámenie údajov o telekomunikačnej prevádzke. Zmyslom tohto ustanovenia je rozšíriť ochranu súkromia, do ktorej zasiahli orgány verejnej moci pri odpočúvaní a zázname telekomunikačnej prevádzky alebo pri oznámení údajov o telekomunikačnej prevádzke.

15.2 Podľa § 362f ods. 1 Trestného poriadku na návrh osoby uvedenej v § 115 ods. 9 najvyšší súd na neverejnom zasadnutí preskúma zákonnosť príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky. Podľa § 362f ods. 2 Trestného poriadku na návrh osoby uvedenej v § 116 ods. 4 najvyšší súd na neverejnom zasadnutí preskúma zákonnosť príkazu na zistenie a oznámenie údajov o telekomunikačnej prevádzke. Podľa § 362f ods. 3 Trestného poriadku najvyšší súd si pred rozhodnutím vyžiada stanovisko sudcu, ktorý rozhodol o vydaní alebo potvrdení príkazu podľa § 115 alebo § 116 a ak ide o príkaz podľa § 116, aj podniku poskytujúceho verejnú sieť alebo službu, ktorý príkaz vykonal.

15.3 Z dôvodovej správy k zákonu č. 397/2015 Z. z., ktorým sa s účinnosťou od 1. januára 2016 zmenil Trestný poriadok, reagujúc na závery vyplývajúce z už citovaného nálezu ústavného súdu, vyplynulo toto zdôvodnenie:

„V nadväznosti na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 10/2014 sa navrhuje vykonanie zmeny § 116 Trestného poriadku, a to s cieľom zosúladenia platnej právnej úpravy s Ústavou Slovenskej republiky, Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Chartou základných slobôd EÚ v intenciách cit. nálezu ústavného súdu. Na tento účel sa navrhuje komplexné prepracovanie § 116. Keďže ústavný súd vo svojom náleze konštatuje, že zásah do ústavou garantovaného práva na ochranu súkromia podľa § 116 Tr. por. je porovnateľný svojou intenzitou so zásahom podľa § 115 a s prihliadnutím na tú skutočnosť, že ústavný súd vyčíta platnej právnej úprave § 116 nedostatky, ktoré možno bez ďalších pochybností vzťahnúť aj na § 115, navrhuje sa vykonanie aj nevyhnutných zmien v platnej úprave § 115. Tomu zodpovedá aj odôvodnenie jednotlivých zmien, kde sa odôvodnenie sústreďuje primárne na § 116.

Podstatu zmien možno zhrnúť takto:

- zúženie rozsahu využitia postupu podľa § 116
- doplnenie § 116 ods. 1 o materiálny korektív nevyhnutnosti zásahu do súkromia
- precizovanie postupu vydávania a doručovania príkazu podľa § 116 ods. 2

- dopĺňa sa právna úprava informovania o zničení údajov podľa § 116 ods. 3 a 4 s výnimkami podľa odseku 5

- doplnenie opravného prostriedku na účely preskúmania zákonnosti zásahu v prípade zničení údajov (§ 116 ods. 4 v spojitosti s novými § 362f a § 362g)...

V intenciách nálezu ústavného súdu sa navrhuje zaviesť mechanizmus preskúmania zákonnosti príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky (§ 115) a príkazu na zistenie a oznámenie údajov o telekomunikačnej prevádzke (§ 116). Ide o nový právny inštitút, ktorého zavedenie vyplýva z nálezu ústavného súdu...

Najvyšší súd bude rozhodovať aj s prihliadnutím na citlivosť veci na neverejnom zasadnutí. Pred rozhodnutím si vyžiada stanovisko sudcu, ktorý daný príkaz vydal alebo potvrdil, a v prípade príkazu na zistenie a oznámenie údajov o telekomunikačnej prevádzke aj podniku poskytujúceho verejnú sieť alebo službu, ktorý daný príkaz vykonal. Vo veci samej rozhoduje uznesením, proti ktorému nie je prípustný opravný prostriedok (ústavná sťažnosť pochopiteľne dotknutá nie je). Predmetom prieskumu je jednak zákonnosť príkazu, ako aj zákonnosť jeho vykonania. Vo výroku sa konštatuje, či bol, alebo nebol porušený zákon. V prípade nezákonnosti príkazu alebo jeho vykonania platia rovnaké konzekvencie ako v prípade akékoľvek iného nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu v trestnom konaní.“

16.1 Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého písomného vyrozumienia (sťažovateľom označeného ako „*rozhodnutie*“) najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tpr 1/2017 zo 6. decembra 2017 konštatuje, že najvyšší súd sa vecou sťažovateľa riadne zaoberal, príslušné právne normy (už uvedené) interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, rozviedol, akými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil, a svoje rozhodnutie tiež zrozumiteľne a preskúmateľným spôsobom odôvodnil. Najvyšší súd explicitne vychádzal z príslušného znenia zákona, a to § 362f ods. 1 Trestného poriadku, ktorý pojednáva o „oprávnenej osobe“ a ktorý interpretoval ústavne súladným spôsobom, pričom transparentným a čitateľným spôsobom ozrejmil, prečo sťažovateľovi nevyhovelo, resp. prečo ho identifikoval ako neoprávnenú osobu. Sťažovateľ bol identifikovaný ako neoprávnená osoba na podanie predmetného návrhu, a teda aj konanie podľa § 362f Trestného poriadku, keďže na podklade skutočností zistených v dôsledku použitia

predmetných príkazov mu bolo vznesené obvinenie podľa § 201 ods. 1 Trestného poriadku pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona. Predpokladom sťažovateľom požadovaného postupu je splnenie podmienky oprávnenej osoby, ktorou by bol, ak by proti nemu nebol realizovaný postup podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, ale bol by „predmetom“ napr. odpočúvania. Navyše zákonodarca zaviazal kompetentný orgán kumulatívne dvomi povinnosťami, a to, aby takéto záznamy zničil a zároveň o tom upovedomil dotknutú osobu.

16.2 V týchto súvislostiach ústavný súd poukazuje aj na ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 2 Tpr 1/2017 z 26. septembra 2017, sp. zn. 4 Tpr 1/2016 z 1. februára 2017, sp. zn. 5 Tpr 1/2017 z 23. marca 2017, sp. zn. 6 Tpr 1/2017 z 27. septembra 2017 a sp. zn. 6 Tpr 1/2016 zo 14. decembra 2017, v ktorých najvyšší súd postupoval identickým spôsobom ako v sťažovateľovom prípade.

16.3 Keďže sťažovateľ podľa § 362f Trestného poriadku nebol oprávnenou osobou na podanie návrhu, nebolo preto ani povinnosťou najvyššieho súdu rozhodovať podľa § 176 a ďalších Trestného poriadku (pozri bod 3.2).

16.4 Vo vzťahu k poslednej sťažovateľom prednesenej výhrade týkajúcej sa postupu najvyššieho súdu, ktorý v podstate listom (nie uznesením) sp. zn. 3 Tpr 1/2017 zo 6. decembra 2017 písomne vyrozumel sťažovateľa o tom, že je neoprávnenou osobou na aplikáciu postupu podľa § 362f Trestného poriadku, ústavný súd, poukazujúc na znenie uvedeného ustanovenia, konštatuje, že ak sú splnené podmienky podľa § 362f Trestného poriadku, najvyšší súd má len dve možnosti rozhodnutia:

- a) vysloví, že zákon porušený bol (§ 362g ods. 1 Trestného poriadku),
- b) vysloví, že zákon porušený nebol (§ 362g ods. 2 Trestného poriadku),

pričom iné procesné rozhodnutie zákon nepripúšťa.

Z uvedeného teda *a contrario* vyplýva, že ak nie sú splnené podmienky podľa § 362f Trestného poriadku (napríklad aj v prípade, ak bol návrh podaný neoprávnenou osobou), súd „len“ oznámi túto okolnosť navrhovateľovi. Podľa § 193 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku by sa postupovalo zrejme v takom prípade, ak by najvyšší súd pri súčasnom splnení podmienok podľa § 362f Trestného poriadku rozhodol uznesením buď podľa § 362g ods. 1, alebo § 362g ods. 2 a proti tomuto uzneseniu by bola podaná oprávnenou osobou sťažnosť, ktorá nie je prípustná. Na objasnenie ústavný súd upriamuje pozornosť na

rozdielnosť postupu súdu pri nevyhovení opravným prostriedkom z formálnych dôvodov proti právoplatným alebo neprávoplatným rozhodnutiam, kde by súd v takej situácii rozhodoval v prípade sťažnosti podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, v prípade odvolania podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku alebo v prípade dovolania podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku.

16.5 Ústavný súd poukazuje aj na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktorého vyjadrením je aj interpretácia právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07, II. ÚS 410/2010). Priorizovanie formálnych požiadaviek vyplývajúcich z noriem bežného zákonodarstva (formálne poňatie právneho štátu) môže totiž v konkrétnych súdnych konaniach (alebo iných právom upravených konaniach pred orgánom verejnej moci) viesť k rozhodnutiam, ktoré budú v zjavnom rozpore s účelom a zmyslom príslušnej právnej úpravy, resp. v okolnostiach veci v kontexte podaných účelových návrhov na postup súdu návrhmi nadbytočnými, ktorých cieľom je/bude úmyselne spomaliť/sťažiť postup súdu v konaní v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Právomoc ústavného súdu vysloviť porušenie základného práva je daná len v tom prípade, ak porušenie formálneho pravidla v konaní všeobecného súdu má za následok zároveň zabránenie účastníkovi konania ovplyvniť výsledok konania, ktorým je rozhodnutie o práve, ktoré je predmetom poskytovania ochrany zo strany konajúceho všeobecného súdu. Teda kritériom rozhodovania ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 24/07, III. ÚS 217/09, III. ÚS 522/2011).

16.6 Vychádzajúc zo svojej už predostretej argumentácie a okolností sťažovateľovej veci, ústavný súd k forme rozhodnutia konštatuje, že aj keď najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpr 1/2017 nerozhodol uznesením podľa § 176 a nasl. Trestného poriadku, z materiálneho hľadiska nezasiahol do sťažovateľom označených základných práv a slobôd

s dôsledkom ich porušenia, predovšetkým teda do základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže primerane a zreteľne sťažovateľovi ozrejmil, prečo nie je oprávnenou osobou na postup podľa § 362f Trestného poriadku. Uvedený postup najvyššieho súdu by aj v prípade vydania uznesenia bez možnosti podania opravného prostriedku umožňujúceho vyvolať prieskum dotknutého uznesenia v rámci všeobecného súdnictva nezmenil postavenie dotknutej osoby, v ktorom sa ocitla v rovnakej procesnej situácii, a neznamená teda žiaden materiálny zásah do práv sťažovateľa (pozri bod 16.4 odôvodnenia).

V dôsledku už uvedených skutočností ústavný súd odmietol sťažovateľom podanú sťažnosť na namietané porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

17.1 V súvislosti s vysloveným právnym názorom a argumentáciou sťažovateľa, v ktorej na jednej strane konštatuje nemožnosť reálneho preštudovania predmetných príkazov a na druhej strane vyslovuje presvedčenie o ich nezákonnosti, nedostatočnom odôvodnení a nesplnení zákonných predpokladov na ich vydanie (pozri bod 3.1), ústavný súd považuje túto jeho argumentáciu za kontraproduktívnu, keďže sťažovateľ ani neuviedol, kedy a v akých súvislostiach sa mal možnosť dozvedieť o vydaní predmetných príkazov, teda, či sa o ich vydaní dozvedel z uznesenia policajta ČVS: PPZ-1/NKA-PK-BA-SV-2017, alebo či to bolo napr. v súvislosti s nahliadnutím do vyšetrovacieho spisu, resp. inak.

17.2 Ústavnému súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že predmetné príkazy sú v režime utajenia, ale na druhej strane sú ich orgány činné v trestnom konaní povinné viesť/žurnalizovať v utajenej prílohe vyšetrovacieho spisu, do ktorej má tak obvinený, ako aj jeho obhajca možnosť podľa § 69 Trestného poriadku nahliadnuť a dôkazy získané použitím informačno-technických prostriedkov, ako aj prostriedkov operatívno-pátracej činnosti sú v neutajovanom režime tiež súčasťou vyšetrovacieho spisu.

17.3 Ako to aj z doterajšej judikatúry ústavného súdu (napr. nálezy ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 274/05 zo 14. júna 2006, sp. zn. I. ÚS 117/07 zo 4. februára 2009, sp. zn. III. ÚS 80/08 z 27. mája 2008, sp. zn. III. ÚS 172/2010 zo 7. decembra 2010, sp. zn. III. ÚS 133/2010 z 27. septembra 2011, sp. zn. III. ÚS 97/2012 z 20. novembra 2012,

sp. zn. I. ÚS 114/2012 z 13. júna 2012) vyplýva, uvedené skutočnosti sú podstatné pre identifikovanie dvojmesačnej lehoty (pozri napr. III. ÚS 671/2016), ktorá by oprávňovala sťažovateľa na podanie ústavnej sťažnosti, v ktorej sa mohol domáhať priamo preskúmania zákonnosti predmetných príkazov, a to z dôvodov predostretých v podanej ústavnej sťažnosti.

17.4 Z už uvedeného prehľadu judikatúry ústavného súdu je teda zrejmé, že ústavný súd preskúmava príkazy súdu o použití informačno-technických prostriedkov a prostriedkov operatívno-pátracej činnosti, pričom túto možnosť sťažovateľ nevyužil, naopak (zrejme v rámci nevhodne zvolenej taktiky obhajoby), nesprávne sa domáhal ochrany svojich označených práv postupom podľa § 362f ods. 1 Trestného poriadku, k iniciovaniu ktorého ale nebol oprávnenou osobou. Spôsob jeho obrany a taktika jeho obhajoby však nemôžu byť v prípade ich neúspechu pričítané na vrub súdu, ktorý konal v súlade so zákonom (IV. ÚS 217/2013).

18.1 Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04). Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

18.2 Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti koncentroval svoju argumentáciu nielen na príkaz sudcu špecializovaného súdu č. k. BB-ŠTS-V-152-1/17-Ntt-125 na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, ale aj na príkaz sudcu špecializovaného súdu č. k. BB-ŠTS-V-154-1/17-Ntt-127 na použitie agenta. Vychádzajúc z argumentácie sťažovateľa, ktorý konštatoval, že aj údaje získané týmito príkazmi slúžili ako podklad na postup policajta podľa § 201 ods. 1 Trestného poriadku, ku ktorému došlo uznesením policajta ČVS: PPZ-1/NKA-PK-BA-SV-2017 z 15. marca 2017, ako aj zo spisových značiek predmetných príkazov vyplýva, že boli vydané v roku 2017, z čoho

„*prima facie*“ vyplýva, že sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť po uplynutí zákonom o ústavnom súde stanovenej lehoty dvoch mesiacov, čo je dôvodom na odmietnutie sťažovateľom podanej sťažnosti v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej oneskorenosti.

Ústavný súd už len dodáva, že ak by sťažovateľ uplatnil ním predstretú argumentáciu v zákonom stanovenej dvojmesačnej lehote priamo na ústavnom súde, tento by disponoval právomocou na preskúmanie ním predostretej argumentácie v súlade s jeho doterajšou rozhodovacou činnosťou (pozri bod 17.3), na sťažovateľ, mylne sa domnievajúc, že je oprávnenou osobou, zvolil postup podľa § 362f Trestného poriadku podaním na najvyššom súde.

19.1 Keďže ústavný súd nedospel k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a ani k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť k porušeniu ani ďalších sťažovateľom označených základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 22 a čl. 50 ods. 3 ústavy, základných práv podľa čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2 a 3, čl. 13 a čl. 40 ods. 3 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a čl. 8 dohovoru, v dôsledku čoho taktiež odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť aj v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

19.2 K ďalším sťažovateľom namietaným porušeniam čl. 49 ústavy, čl. 39 listiny a čl. 7 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že tieto nemajú charakter základného práva a slobody, resp. práva a slobody, a konštatuje, že vyslovenie ich porušenia je viazané na porušenie niektorého zo základných práv a slobôd, resp. práv a slobôd, k čomu však v sťažovateľovom prípade nedošlo, preto aj v tejto časti odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

20.1 Ústavný súd na záver v už uvedených súvislostiach pripomína, že ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť už nemožno napraviť iným spôsobom, teda riadnymi procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných procesných noriem kodifikovaných v tomto prípade v Trestnom poriadku, ktorý poskytuje dostatočné a rozsiahle procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu orgánov činných

v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) vo svojej II. časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého oddielu (dozor prokurátora), ako aj v III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky).

20.2 Ústavný súd poukazuje aj na to, že sťažovateľ vystupuje v prípravnom konaní vedenom pod ČVS: PPZ-1/NKA-PK-BA-SV-2017 ako obvinený, pričom v širších súvislostiach vníma jeho snahu o preskúmanie zákonnosti predmetných príkazov aj ako snahu o spochybnenie svojho trestného stíhania, zrušenie uznesenia policajta ČVS: PPZ-1/NKA-PK-BA-SV-2017 z 15. marca 2017, ktorým bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona. V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že trestná vec sťažovateľa sa v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nachádzala v tzv. prípravnom konaní, keď o dôvodnosti, a teda zákonnosti a ústavnosti jej trestného stíhania meritórne zatiaľ všeobecný súd nerozhodoval, pričom ani samotné vyšetrowanie v predmetnej trestnej veci nie je skončené a postavenie sťažovateľa ako strany trestného konania mu už v rámci prípravného konania dáva postavenie a s tým súvisiace oprávnenia aktívne zasahovať do objasňovania skutkovo relevantných okolností a skutočností, ktoré sa mu kladú za vinu. Otázka dôvodnosti vznesenia obvinenia je predmetom celého trestného konania a ústavnému súdu v tejto súvislosti prináleží zaoberať sa otázkou ochrany základných práv a slobôd zásadne až po jeho skončení s výnimkou mimoriadnych situácií (napríklad ak je súčasne dotknutá osobná sloboda jednotlivca), teda až po vyčerpaní všetkých procesných prostriedkov, ktoré obvinenému/obžalovanému Trestný poriadok poskytuje.

21. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2018